

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce:, se sídlem ..., zast. JUDr. Ing. Janem Kopřivou, advokátem se sídlem Brno, Zahradnická 6, proti žalovanému **Státnímu úřadu Inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 25.7.2011, č.j.: ...

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

S ohledem na skutečnost, že podle novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2011 Sb., přešla s účinností od 1.1.2012 působnost ve věcech správních deliktů podle zákona o zaměstnanosti na Státní úřad inspekce práce, jednal soud na straně žalovaného na místo s Ministerstvem práce a sociálních věcí Praha podle ust. § 69 s.ř.s. jako s žalovaným se Státním úřadem inspekce práce se sídlem v Opavě.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Brně ze dne 31.5.2011, č.j. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 60.000,-Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy za umožnění výkonu nelegální práce.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 25.7.2011 podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu odvolání zamítl jako opožděné. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí

správního orgánu I. stupně bylo zmocněnému zástupci odvolatele doručeno dne 1.6.2011, jak je zřejmé z potvrzené doručanky. Dne 15.6.2011 bylo podáno odvolání, které bylo v rozporu s poučením uvedeným v napadeném rozhodnutí, adresováno přímo odvolacímu orgánu. Odvolací orgán odvolání obdržel 17.6.2011 a téhož dne jej usnesením č.j., ze dne 17.6.2011 dle ust. § 12 správního řádu postoupil Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně, jako místně příslušnému správnímu orgánu.

Opožděné podání odvolání bylo zdůvodněno pochybením advokátní praktikantky. Odvolací orgán postupoval v souladu s ust. § 40 odst. 1 písm. d), věta poslední správního řádu, když odvolání obdržené dne 17.6.2011 bezodkladně téhož dne postoupil úřadu práce. Odvolání nebylo poslední den odvolací lhůty učiněno u místně příslušného správního orgánu, tj. úřadu práce, ani nebylo v tento den podáno k poštovní přepravě v zásilce, kde by byl úřad práce označen jako adresát. Správní orgán I. stupně zásilku obsahující odvolání obdržel až dne 17.6.2011, tedy po marném uplynutí odvolací lhůty. Důvod opožděného podání odvolání – pochybení praktikantky nepovažuje odvolací orgán za vážný, pro který by zástupce odvolatele nemohl odvolání podat v zákonné lhůtě úřadu práce. Je zjevné, že k chybnému podání odvolání došlo zaviněním zástupce odvolatele, nikoliv z objektivních vážných důvodů, které by zástupci odvolatele bránily podání podat včas úřadu práce, obzvláště v případě, kdy kancelář zástupce odvolatele je v totožném městě jako sídlo úřadu práce.

Ve včas podané žalobě žalobce tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno 1.6.2011, 15.6.2011 bylo podáno odvolání, které bylo chybou advokátní praktikantky zástupce žalobce odesláno přímo na adresu žalovaného jako odvolacího orgánu, nikoliv na adresu úřadu práce ČR – KP v Brně, prostřednictvím něhož mělo být odvolání podáno. Žalovaný odvolání obdržel 17.6.2011 a tentýž den bylo postoupeno příslušnému orgánu.

Zástupce žalobce 23.6.2011 podal u správního orgánu I. stupně vyjádření ke včasnosti podání odvolání a žádost o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu. Poukazoval v nich na to, že odvolání bylo podáno včas odvolacímu orgánu, což je z vážných důvodů podle § 40 odst. 1 písm. d) možné. Pro případ, že by správní orgán tuto argumentaci neuznal, žádal žalobce prominutí zmeškání lhůty, neboť tato byla zmeškána o jediný den a nikomu by vyhověním této žádosti nemohla vzniknout žádná újma.

Správní orgán I. stupně svým usnesením ze dne 14.7.2011 č.j. zmeškání lhůty neprominul, neboť nebyly dle jeho názoru dány vážné důvody, pro které byla tato lhůta zmeškána. Přes podané odvolání bylo žalobci odvolacím orgánem Ministerstvem práce sociálních věcí dne 27.7.2011 doručeno zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí o pokutě.

Žalobce vytýká správním orgánům, že v tomto případě se držely striktně zákona a přesto, že si je žalobce vědom toho, že nemá nárok na prominutí zmeškání lhůty, je toho názoru, že správní orgány dostatečně nezdůvodnily, z jakého důvodu nemohou vyhovět jeho žádosti a vyjít mu vstříc. Navrhl proto, aby rozhodnutí ze dne 25.7.2011, č.j. ... bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Požádal o úhradu nákladů soudního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21.10.2011 navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu, zdůvodnil svůj postup obdobným způsobem jak bylo odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Žalobce ani v žalobě neuvedl žádný vážný důvod, pro který bylo odvolání doručováno přímo žalovanému jako odvolacímu orgánu, pouze zmínil, že dle ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je to možné. Vzhledem však k tomu, že žalobce žádný vážný důvod ani nenastínil, nemůže žalovaný než pouze odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde je jasně uveden postup podání odvolání a nezbylo než konstatovat, že odvolání bylo doručeno až 17.6.2011 v souladu s poučením, tedy po marném uplynutí odvolací lhůty. Pochybení zaměstnance kanceláře zástupce žalobce při odesílání odvolání v žádném případě nelze hodnotit jako vážný důvod, pro který nemohlo být odvolání odesláno úřadu práce jako správnímu orgánu příslušnému.

Pokud jde o žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu, ta byla zamítnuta, přičemž žalovaný rozhodnutím o odvolání č.j. ze dne 5.8.2011 rovněž zamítl odvolání proti tomuto neprominutí zmeškání úkonu. Ačkoli toto rozhodnutí o odvolání není předmětem tohoto řízení, žalovaný předkládá soudu rovněž spisovou dokumentaci v této věci, přičemž plně odkázal na odůvodnění citovaného rozhodnutí o odvolání, v němž je podrobně popsáno, proč nebyly, dle názoru žalovaného, vůbec splněny podmínky pro prominutí zmeškání úkonu.

V replice ze dne 18.6.2013 k vyjádření žalovaného ze dne 21.10.2011 žalobce uvádí, že je nadále toho přesvědčen, že v jeho případě byla dána důvodnost pro jeho žádost o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu. Důvodnost pro zmeškání úkonu obhájí žalobce především tím, že žalobce své odvolání ze dne 13.6.2011 proti výše citovanému rozhodnutí, jak vyplývá z jeho písemného vyhotovení, správně adresoval příslušnému správnímu orgánu, tedy úřadu práce ČR – krajské pobočce v Brně, nedopatřením jej však podal u jiného správního orgánu, než kterému bylo adresováno a bylo tímto správním orgánem přijato a dále postoupeno příslušnému správnímu orgánu. S poukazem na principy dobré zprávy i na skutečnost, že případným prominutím zmeškání úkonu by nemohlo dojít k ohrožení žádných práv nabytých v dobré víře jiným účastníkem řízení, bylo možno prominout zmeškání úkonu žalobci. Dále uvedl, že k chybnému podání odvolání došlo zaviněním zástupce žalobce, který odpovídá za své zaměstnance, jímž směřuje konání procesních úkonů a nelze dle žalobce klást rovnítko mezi odpovědností advokáta za jednání svých zaměstnanců dle zákona o advokacii a posouzením toho, zda takovou nedbalost lze z hlediska § 40 a § 41 správního řádu považovat za důvod pro prominutí zmeškání úkonu, tedy s úkonem, který nemá bezprostřední vliv na rozhodnutí ve věci.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce souhlasil s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání ale žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřil, že s takovýmto postupem nesouhlasí, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, o čemž byl poučen.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 31.5.2011, č.j. BMA – 2011/339376-61-Pok, uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti ve znění účinném do 31.3.2011, a to tím, že umožnil žalobce cizinci I. D. a V. Z., oba státní

příslušnost, výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, neboť uvedení cizinci dne 8.3.2011 vykonávali pomocné stavební práce na stavbě – rekonstrukce komunikace bez platného povolení k zaměstnání, resp. v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání Úřadu práce Brno – město ze dne 25.2.2009 a 27.7.2009, když pracovali na jiném místě než bylo povoleno správním orgánem I. stupně. Za tento správní delikt byla stanovena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti ve výši 60.000,-Kč a dále mu byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 18.7.2011, které bylo napadeným rozhodnutím posouzeno jako opožděné a z toho důvodu bylo zamítnuto z důvodu, výše popsaných. Také žalobce podal dne 23.6.2011 žádost o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání s argumentací uvedenou též v odvolání, že administrativním pochybením advokátní praktikantky bylo odvolání podáno přímo nadřízenému orgánu, a to v rozporu s poučením v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Usnesením ze dne 14.7.2011, č.j. ... správní orgán I. stupně zmeškání této lhůty neprominul, neboť nebyly shledány vážné důvody, které by účastníku řízení bránily podat odvolání ve lhůtě do 15-ti dnů ode dne doručení rozhodnutí přímo u správního orgánu, které napadené rozhodnutí vydal, tj. u Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Brně.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proto, že bylo podáno opožděně, to znamená, že předmětem řízení bylo posouzení otázky, zda odvolání podal žalobce včas či nikoliv. Správní orgán dospěl k závěru, že odvolání bylo žalobcem podáno po zákonem stanovené lhůtě, když v rozporu s poučením, které bylo uvedeno v prvostupňovém správním rozhodnutí, nebylo odvolání adresováno a zasláno prvostupňovému orgánu, ale přímo orgánu odvolacímu. Toto odvolání bylo adresováno jednak žalovanému (tehdy Ministerstvu práce a sociálních věcí Praha prostřednictvím úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Brně). Ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že napadené rozhodnutí bylo zmocněnému zástupci odvolatele doručeno dne 1.6.2011 jak vyplývá z doručanky. Dne 15.6.2011 bylo podáno odvolání, které bylo v rozporu s poučením uvedeným v napadeném rozhodnutí adresováno přímo odvolacímu orgánu. Odvolací orgán toto odvolání obdržel dne 17.6.2011 a téhož dne jej usnesením č.j. ze dne 17.6.2011 ve smyslu ust. § 12 správního řádu postoupil správnímu orgánu I. stupně tj. Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Brně, jako místně příslušnému správnímu orgánu. Odvolací lhůta podle ust. § 83 odst. 1 správního řádu činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Podle ust. § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu se do běhu lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Odvolací lhůta se tedy v tomto případě počítá ode dne 1.6.2011 a končí dnem 16.6.2011. V této lhůtě odvolání nebylo doručeno správnímu orgánu I. stupně, který rozhodnutí vydal.

Podle ust. § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu a nebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držitelé poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence a nebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Žalovaný takovýmto způsobem postupoval. Odvolání nebylo poslední den odvolací lhůty učiněno u místně příslušného správního orgánu,

tj. úřadu práce, ani nebylo v tento den podáno k poštovní přepravě v zásilce, kde by byl úřad práce označen jako adresát. S ohledem na nerespektování poučení uvedeného v napadeném rozhodnutí ze strany zástupce odvolatele došlo k tomu, že úřadu práce byla zásilka obsahující odvolání doručena až dne 17.6.2011, tedy po marném uplynutí odvolací lhůty. Důvod, který odvolatel uvedl, tj. pochybení praktikantky, odvolací orgán nepovažuje za vážný, pro který by zástupce odvolatele nemohl odvolání podat v zákonné lhůtě úřadu práce.

Při posuzování důvodnosti ve správním soudnictví musí soud zohlednit předmět správního řízení. V daném případě odvolací orgán dospěl k závěru, že odvolání bylo žalobcem podáno opožděně, bylo proto povinností soudu posoudit, zda závěr správního orgánu o tom, že odvolání bylo podáno po uplynutí zákonem stanovené lhůty, má oporu v obsahu spisového materiálu. Vzhledem k tomu, že žalobce v této zásadní otázce neuplatňuje žádné relevantní námitky, soud v obecné poloze konstatuje, že rozhodnutí prvostupňového orgánu obsahuje řádné poučení o tom, že odvolání je nutno podat u tohoto orgánu. V daném případě platila obecná 15-ti denní lhůta pro podání odvolání, jež je stanovena v § 83 odst. 1 správního řádu. V rámci běhu této odvolací lhůty odvolání prvostupňovému správnímu orgánu doručeno nebylo. Závěr žalovaného o tom, že žalobce podal odvolání opožděně, soud shledal správným. Tento závěr vychází i z konstantní judikatury NSS například v evidenci vedeno pod značkou Ejk 41/2013 ze dne 17.3.2013, odkazující na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.11.2012 č.j. 11Ca 334/2009 – 32.

Správní řízení vychází obecně ze zásady dvojiinstančnosti, kterou významně doplňuje možnost přezkumu správních orgánů ve správním soudnictví, a to z větší části v tzv. plné jurisdikci. Účastník správního řízení se tak svých práv může de-facto i de-iure domáhat u čtyř instancí (tedy u dvou instancí ve správním řízení a dvou instancí ve správním soudnictví), s přihlédnutím k tomu, že jako další instance bývá chápána možnost podání ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu ČR, nemluvě o stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Odvolací lhůta v prvním stupni je dána zákonem - § 83 správního řádu. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Správní řád také dává ochranu tomu účastníku řízení, který z vážných důvodů nemohl rozhodnutí včas převzít, kdy je možno požádat o prominutí zmeškání úkonu (§ 41 správního řádu). V tomto případě právní zástupce žalobce podal žádost o prominutí zmeškání úkonu ovšem ze stejného důvodu, kdy žádost odůvodnil pochybením praktikantky, která opožděnost zavinila. Ze spisu vyplývá, že ve věci správní orgán I. stupně vydal usnesení 14.7.2011, č.j., kterým zmeškání lhůty k podání odvolání nebylo prominuto, neboť nebyly shledány vážné důvody, které by účastníku řízení bránily podat odvolání ve lhůtě do 15-ti dnů ode dne doručení rozhodnutí přímo u správního orgánu, které napadené rozhodnutí vydal tj. u Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Brně. Soud zde poukazuje na to, že žalobce byl zastoupen erudovaným právním zástupcem – advokátem, kterému je postup při podávání odvolání podle správního řádu znám. V tomto případě je soud tak toho názoru, že správní orgány nepostupovaly striktně ale postupovaly v souladu se zákonem. Rozhodnutí bylo zasláno žalobci, prostřednictvím jeho právního zástupce, tento jej řádně převzal a odvolání bylo podáno opožděně a v tomto případě se nelze odvolávat formalistického přístupu odvolacího orgánu. Nelze než souhlasit s žalovaným, že pokud žalobce chtěl, aby jeho věc byla přezkoumána v odvolacím řízení, měl se především řádně a včas odvolat. V opačném případě nemohl odvolací orgán v rámci tohoto řízení dělat nic jiného, než takové odvolání v souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnout.

Z důvodu výše uvedených dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2013

JUDr. Milada Haplová, v. r.
Předsedkyně senátu